

РЕШЕНИЕ

№ 6889

гр. София, 13.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав,
в публично заседание на 24.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **5900** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Т. С. Г. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗПАМ/ № 23-1158-000205 от 14.05.2023 г., издадена от командир отделение към ОДМВР П., с-р „Пътна полиция“ П., с която на жалбоподателя в качеството му на водач на МПС М. Е 320 ЦДИ 4 М. с рег. [рег.номер на МПС] , е наложена ПАМ – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП за срок - до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца. Моли атакуваната заповед да бъде отменена. Представява се от адвокат. Претендира разноси в размер на 600 лв. хонорар и 10 лв. държавна такса.

Ответникът, командир отделение към ОДМВР П., сектор Пътна полиция П., чрез процесуалния си представител, в писмено становище оспорва жалбата като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните в производството, намира за установено от фактическа страна следното:

На основание чл. 135, ал. 2 във връзка с ал. 1 и чл.133, ал. 1 АПК с Определение по адм. дело № 178 на Административен съд Перник по описа за 2023 г. производството пред АС Перник е прекратено и делото е изпратено по подсъдност на АССГ поради

факта, че постоянният адрес на жалбоподателя е в [населено място].

С обжалваната заповед № 23-1158-000205 от 14.05.2023 г., издадена на основание чл. 22 от ЗАНН и чл. 171, ал. 1, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, командир отделение към ОДМВР П., с-р ПП П. е наложил на жалбоподателя принудителната административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца". Заповедта е мотивирана с обстоятелството, че срещу жалбоподателя е съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ серия GA № 863678 от 14.05.2023 г., за това, че на 14.05.2023 г. около 15:36 часа в [населено място] е управлявал лек автомобил след употреба на наркотични вещества или техни аналози, което е квалифицирано като нарушение по чл. 5, ал. 3, т. 1, пр. 2 от ЗДвП. Образованото въз основа на АУАН административнонаказателно производство е било прекратено с мотивирана резолюция 23-1158-М000098/30.05.2023 г., поради това, че с конкретното деяние е осъществен състав на престъпление.

На 14.05.2023 г. Т. Г. е бил спрял за проверка като водач на ППС. При проверката е извършена проверка с техническо средство DRUGTEST 5000 с фабричен номер ARNJ 006, с номер на пробата Е 244. С теста е установено, че водачът е управлявал ППС след употреба на канабис. На жалбоподателя е бил издаден талон за изследване с № 106435, придружен с 8 бр. стикери с № А 043907. Според служебна справка на ответника, извършена в изпълнение на разпореждане на съда за представяне на резултатите от кръвната проба, както и на база представените документи по делото, се установява, че кръвната проба на жалбоподателя е предадена за лабораторно изследване ведно с постановление за назначаване на експертиза на вещо лице на 16.05.2023 г., но към датата на приключване на устните състезания по делото не са постъпили резултати от медицинската експертиза на клиничната лаборатория.

При така установената фактическа обстановка, от правна страна съдът намира за установено следното:

Жалбата е подадена в срок от лице, което има правен интерес от оспорването, поради което е допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

С оглед представената заповед № 313з-362/28.02.2022 г. /л.38/, издадена от Директора на ОДМВР, съдът намира, че атакуваният административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 172, ал 1 ЗДвП и в предвидената от закона форма с изискуемите по чл. 59 АПК реквизити.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка /ПАМ/ - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

От събраните писмени доказателства – АУАН /л. 7/ с доказателствена сила съгл. чл. 189, ал. 2 от ЗДвП – безспорно се установява, че Т. Г. е управлявал МПС, като това обстоятелство не се оспорва от жалбоподателя. Съдът намира за доказана и втората предпоставка – управление на МПС след употреба на наркотични вещества.

Представените с административната преписка писмени доказателства, водят до извод за наличие на предпоставките на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, поради което същата се

явява законосъобразно наложена. Заповедта е мотивирана, като съгл. ТР № 16 от 31.03.1975 г. на ВС няма пречка мотивите да се намират и в други документи от преписката. В случая, употребата на наркотични вещества се установява от приложения АУАН, както и от разпечатката от извършените проби с Дрегер Д. тест 5000 /л. 33/, надлежно минал сервизна проверка /л. л. 32/. Пробата на водача е с номер 244 и същата е позитивна за ТНС 25 – тетраhydroканохинол (марихуана) /л. 33/, като именно този номер на пробата е цитиран в ЗПАМ /л.5/.

Видно от отговора на ответника /л. 35/, до 12.10.2023 г. резултатът от дадената от жалбоподателя кръвна проба не е готов. Това обстоятелство обаче не опровергава резултатите, установени с теста, тъй като чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП дава възможност употребата на наркотични вещества да бъде установена както с лабораторно изследване, така и с тест, срещу пробата от който жалбоподателят не е възразил – АУАН е подписан без възражения. В този смисъл е напр. Решение № 7577 от 21.05.2019 г. на ВАС по адм.д. № 13012/2018 г. При това положение съдът приема за безспорно установено посоченото в ЗПАМ обстоятелство, че водачът Г. е управлявал МПС след употребата на наркотични вещества.

Не са подкрепени с доказателства възраженията в жалбата, а именно, че тестът бил замърсен, както и че водачът нямал други нарушения. Последното, впрочем, не е вярно, видно от справката за нарушител/водач /л. 42/, в която е вписана историята на множеството нарушения по ЗДвП, извършени от Т. С. Г..

С оглед на изложеното, настоящият състав намира, че административният орган е спазил процесуалните и материални законови изисквания, от което следва, че процесната ЗПАМ е законосъобразна, а жалбата следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените от него разноски. Ответникът претендира разноски, поради което и на основание чл. 78 ГПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, съгл. която възнагаждението по адм. дела е от 100 до 200 лева, и с оглед фактическата и правна сложност на делото, жалбоподателят следва да му заплати юрисконсултско възнагаждение в размер на 100 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК Административен съд - София град, III-то отделение, 13-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. С. Г., [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-1158-000205 от 14.05.2023 г., издадена от командир отделение към ОДМВР П., с-р „Пътна полиция“ П..

ОСЪЖДА Т. С. Г., [населено място], [жк], [жилищен адрес] да заплати на ОДМВР П. направените по делото разноски за юрисконсултско възнагаждение в размер на 100 лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване съгл. чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ:

